

да се благодари на това русокосо, опърлено отъ слънцето селянче. Сжщинско сърненце. Никога не седи мирно. И какво е умно! А какъ хубаво пѣе! Жално, че така ще заглѣхне на село, бедничкото.

— Мамо, Линка се забави.

— Ще дойде, миличка, потрай.

— Колко много, ще се зарадва, когато види роклята! Ще я накараме да махне сукманчето. Ето я, иде!

Магда скри задъ гърба си новата рокля, която майка ѝ поржча да изпратятъ отъ града. Тя иска да изненада своята приятелка.

— Добъръ день. Вижъ, дѣдо ги изпраща за тебъ.

Линка застана на прага и вдигна високо две голѣми риби, окачени на дървена кука. Магда плесна въ очудване ржце и роклята падна на пода.

— А това пѣкъ за тебе!

— За мене?

Линка повдигна внимателно роклята, разгледа я въ очудване, огледа и своята бѣла ризка, сукманчето и току избухна въ звученъ смѣхъ.

— За мене! Ами че азъ веднажъ да мина съ козитѣ изъ храститѣ, нищо нѣма да остане отъ нея! Пѣкъ и нали всички ще ми се смѣятъ! Линка гражданката! Хо-хопъ!

Линка премѣри роклята върху сукманчето, завъртъ се на пета и пакъ въ звученъ смѣхъ се разлѣ изъ стаята. После притихна замислена и подаде роклята на Магдината майка.

— Вие се шегувате; пѣкъ и дѣдо не може да плати такава скжпа рокля. На мене ще ми ошиятъ нова риза. Отъ мама е останало платно; всѣка година ми ошиватъ нова риза... така поржчала тя.

Сълзи блѣснаха въ очитѣ ѝ на Линка. Магдината